

DIT IS

VOOR NELE

EEN PODCAST OVER WAT DAN OOK

DIT IS VOOR NELE

Gepubliceerd op 18 maart 2021

<https://soundcloud.com/dennis-gaens/dit-is-voor-nele/>

(Briefcollage) Op 18 februari werd Nele geboren, de dochter van Dennis en zijn vriendin Kim. Vier dagen daarvoor namen de twee toen nog aanstaande ouders een brief aan hun dochter op. Vier weken na haar geboorte, krijgt Nele de brief.

Steun Dit is via Patreon:

patreon.com/ditis

KIM:

Even ademhalen, hoor.

DENNIS:

Vind je het spannend?

KIM:

Nee, maar eh... mijn longen hebben veel minder ruimte dan die van jou.

DENNIS:

Oké.

KIM:

Vind jij het spannend?

DENNIS:

Nee.

KIM:

Oké.

DENNIS:

Welkom bij Dit is, een podcast over wat dan ook. Een plek voor radioverhalen van elke soort waarin ik mijn nieuwsgierigheid volg. Dit is... voor Nele

KIM:

Lieve Nele,

DENNIS:

Lieve Nele,

terwijl ik je dit schrijf ben je er tegelijkertijd wel al en nog niet.

KIM:

We zaten in de auto op weg naar huis, je vader en ik. Ik denk vanuit Limburg na een bezoek aan je opa en oma. Ik denk eind augustus 2019. Het was het einde van de vakantie, het begin van een nieuw jaar werken. We waren die zomer gaan kamperen in Frankrijk, op de bonnefooi. Ik hoop dat we dat met jou ook kunnen doen: tent in de auto en dan van plek naar plek. Frankrijk is daar ook perfect voor – miljoenen Nederlanders gingen ons voor en zorgden dat Franse campings precies zijn afgestemd op wat je nodig hebt als je om 5 uur 's middags uitgeput aankomt na een dag in een hete auto, hopen op een plekje vrij voor jouw bescheiden tentje en een vlak veldje om je gaspitje op te zetten voor de eenpansmaaltijd.

DENNIS:

Ik heb het idee dat ik je iets over die wereld moet vertellen. Of me in ieder geval moet voorbereiden op de vragen die je erover gaat stellen. Dat duurt nog even, dat weet ik, maar ik denk er toch al over na. In de serie *Friends* (die jij waarschijnlijk ongelooflijk nep en extreem problematisch tegelijkertijd gaat vinden, maar die echt de shit was toen jouw moeder en ik pubers waren) is er een moment waarop Rachel zich laat overtuigen de credit cards door te knippen die haar vader betaalt. Om zelfstandig te worden. Haar vriendin Monica zegt: "Welcome to the real world. It sucks. You're gonna love it." *It sucks, you're gonna love it*. Dat klopt wel, denk ik. Maar je bent er niet echt mee geholpen.

KIM:

We bespraken al een paar jaar achtereen tijdens de zomervakantie het thema kinderen krijgen, en iedere zomer kwamen we tot de conclusie: we hoeven nu nog niet te beslissen, we parkeren het weer een jaar. Maar dit jaar voelde het urgenter. We hadden ons gerealiseerd dat er geen lijstje voors en tegens zou komen dat ons zou overtuigen. We moesten gewoon beslissen. Af en aan bespraken we, uitkijkend op de kalkrotsen in Yport, langs de zoutvelden op Noirmoutier, op het terras in Tours waar we bang voor waren, wat de gevolgen zouden zijn voor ons leven, onze vrijheid, voor het klimaat, voor de toekomst, waar we ons op verheugden, waar we benieuwd naar waren. Maar het gesprek was niet afgekomen, er was nog geen conclusie, we hadden het nog niet durven zeggen.

Dus zeiden we het die ochtend op de A73 tussen Venlo en Nijmegen tegen elkaar: laten we het doen. Laten we het gewoon doen.

Twee weken later slikte ik mijn laatste pil. Het ging gebeuren.

DENNIS:

Je zit al bijna negen maanden in de buik van je moeder. Het zal niet lang meer duren voordat je daar uit bent. Mensen vragen me daar naar. Ze vragen: ben je al vader? Wat ze eigenlijk willen weten is of jij al geboren bent. Dat is blijkbaar het moment waarop ik vader word. Het moment dat jij buiten bent, in de wereld.

KIM:

Nu zit je al bijna negen maanden in mijn buik en ik voel me eigenlijk nog gewoon dezelfde persoon als voor die beslissing. Ik heb nooit moedergevoelens bij mezelf kunnen ontdekken, of ze nooit als zodanig herkend. Ik weet niet of ik er klaar voor ben, het moederschap. Ik weet eigenlijk niet goed wat het inhoudt, ik heb me er ook niet op ingelezen. Het concept 'moeder' zegt me niet zo veel als ik probeer het op mezelf toe te passen, als iemand tegen me zegt: straks ben je moeder. Het is iets wat je van het een op het andere moment bent, maar wat er precies veranderd is onduidelijk. Je vader zegt dat ik sentimenteler ben geworden, zachter. Hij denkt ook dat ik minder zal vloeken als je er eenmaal bent.

DENNIS:

Er ligt hier een tekenboek van Ed Emberly voor me. *Make a world* heet het. Het is een dun boekje waarmee je een hele wereld leert tekenen, volgens de auteur. Hij schrijft: "This book wil show you how to draw enough things to make a world of your own."

Het boek begint met heel veel voertuigen: jeeps, volkswagens, taxi's, politieauto's, racewagens, tractors en caravans. Dan de goederentreinen, passagierstreinen en locomotieven. Vissersboten, cruiseschepen, olietankers, onderzeeërs, piratenschepen en gondola's. Vliegtuigen, zeppelins en helikopters. Raketten, snowmobiles, fietsen en winkelwagens. Kruiwagens, heftrucks en hooiwagens.

KIM:

Iedere avond, als ik lig te lezen in bed, kom jij even spelen. Ik kan soms je voetjes vastpakken, zo ver steek je ze uit mijn buik. Ik kietel je, duw terug, lig te grinniken en noem je dropje. Ik had eigenlijk wel verwacht dat ik zwanger zijn leuk zou vinden, dat ik helemaal mee zou gaan in de nieuwe wereld die jij voor me

opent, dat ik met verwondering zou kijken naar hoe mijn lijf verandert zonder dat ik daar iets voor hoeft te doen. Maar hoewel ik nu rondloop met een ronde buik ter grootte van een soort reuzenpompoen, ik je ieder uur in me voel bewegen, er een box in de woonkamer staat en we productioneel gezien helemaal klaar zijn voor jouw geboorte, heb ik nog steeds geen enkel idee wat er gaat gebeuren als jij komt. Hoe dat mij zal veranderen. Of ik me als een leeuw over je zal gaan ontfermen, of mijn intuïtie me zal vertellen wat welk geluid betekent, of mijn leven een andere urgentie krijgt, hoe de prioriteiten zullen verschuiven en of ik minder over werk zal piekeren in bed. Of ik de rest van de wereld zal vergeten en me volledig op jou zal focussen.

DENNIS:

Na de voertuigen komen de dieren: paarden, kamelen en ezels. Olifanten, beren, wolven, stinkdieren, alligatoren, schildpadden, zeehonden, kangoeroes en miereneters. Zwaardvissen, octopussen en walvissen. Dinosaurussen (die zijn er niet meer en het is onduidelijk of ze wel zo uitzagen als Ed Emberly ze hier tekent), katten, honden, eenden, varkens, konijnen en eekhoorns. Er is ook een sectie 'Animals, drawn very small.'

Dan komen de mensen. Cowboys, clowns en muzikanten. Skiërs, skaters en bokkers. Hij tekent ze liggend, zittend, lopend, rennend, zwemmend, springend en duikend. Achter een doos, in een doos en aan een bureau. Mijn lievelings is 'person standing in a hole'. Hij tekent dan een mens maar voor de helft, zonder de benen, zwaaiend.

KIM:

Je hebt op de meeste dagen wel drie keer de hik. Zachtjes voel ik dan je lijf schokken in mijn buik. Het kriebelt mijn bekken. Zou het betekenen dat je nu al gulzig bent, enthousiast, nieuwsgierig? Wie ga je worden, op wie zal je lijken? Wat neem je van ons over en wat zit nu al in je? Hoe zal je omgaan met al je eerste keren: eerste keer lopen, eerste keer vallen, eerste keer vrienden maken, eerste keer praten, eerste keer teleurgesteld, eerste keer verliefd, eerste keer mij kwijt, eerste keer ruzie, eerste keer verdriet, eerste keer geluk.

DENNIS:

Daarna komen de spullen voor binnen: stoelen, tafels, lampen, ramen, stofzuigers, telefoons, televisies en koelkasten. Glazen, kommen en bestek. Potten, pannen en prullenbakken. Gevolgd door de dingen buiten: flats, tenten en plantenkassen. Schuren, windmolens en vuurtorens. Dan bruggen, achtbanen en verkeerslichten. Hekken, schommels en ladders.

De laatste categorie is 'this and that', van alles dus. Gras, rook en explosies. Water, bomen, heuvels en ijsbergen. Het weer. Vlaggen, vliegers & kanonnen. Verjaardagstaarten, camera's en katapulten.

KIM:

Zal je ooit sneeuw zien, hier in Nederland, zal je gaan reizen – alleen of met ons? Zal je rechtvaardig stemmen, zal je ooit een linkse regering meemaken, een daadkrachtig klimaatbeleid, een nieuwe pandemie, oorlog? Wat zal je anders doen dan wij, gewoon omdat wij je ouders zijn en jij de nieuwe generatie? Wat zal je anders doen dan wij, omdat de wereld onherroepelijk veranderd is? Zal je van verhalen houden? Zal je luisteren naar het werk van je vader? Zal je willen weten hoe het was toen wij zo oud waren of kijk je liever naar de toekomst? Zal je het beter hebben dan wij? Zal je het beter doen dan wij?

DENNIS:

Dit is niet eens alles wat er in het boek staat. En wat er in het boek staat is maar een fractie van wat er echt te vinden is in de wereld. Maar terwijl ik deze selectie uitschrijf voel ik me al overweldigd. Het is waarschijnlijk het eerste gevoel dat jij ook gaat hebben, in deze wereld. En je hebt gelijk.

Die gevoelens zijn iets anders dan de dingen. In Ed Emberly's boek staan een paar gezichtsuitdrukkingen: blij, boos, geniepig, verdrietig en verlegen. De gezichten lachen, huilen, schreeuwen en zingen. Het lijkt zo simpel. Maar vaak is het nooit één van de twee.

KIM:

Jouw leven voelt nu nog als iets gezamenlijks van mij en je vader: het bestaat in de stilzwijgende overeenkomst tussen ons allemaal dat we voor altijd met elkaar verbonden zullen zijn. Als jij straks mijn buik verlaat ken je het verschil tussen jouzelf en de rest van de wereld nog niet. Alles is in die eerste weken één: wat je ziet, voelt, hoort en ruikt en alle dingen om je heen. Langzaam breekt daarna de wereld in losse stukken. Jij wordt een ik, een zelf, een autonoom mens. Vanaf dan kom je steeds losser van ons te staan, word je steeds zelfstandiger en daarin zullen we je aanmoedigen: om het zelf te doen, je eigen manier te ontdekken.

DENNIS:

Nu jij er bijna bent ben ik tegelijkertijd blij en banger dan ooit tevoren. Niet dat je eng bent: het is meer dat ik straks, samen met je moeder, verantwoordelijk voor je ben. Dat je het warm hebt, dat er altijd eten is en dat je niks overkomt. Dat zijn dingen waar ik nu vaak al aan denk: dat ik me druk ga maken om je. Los van al dat fysieke vooral ook: dat je gelukkig gaat zijn. Er zijn mensen voor wie dit leven echt wel moeilijk is. Ik wil er alles aan doen dat jou dat bespaard wordt. Tegelijkertijd weet ik niet hoeveel ik daarvan in de hand ga hebben. Je gaat ook gewoon jezelf zijn en er zullen momenten zijn die moeilijk voor je worden, die je verdrietig maken. Ik ben bang voor die momenten, ook al weet ik dat die erbij horen. Dat ze ook al het geluk in perspectief zetten. Aan dat idee zul je op die momenten zelf overigens niks aan hebben.

Het is vrij normaal om zo nu en dan bang te zijn. Ik wil dat je dat nu alvast weet. Maar je moet ook weten dat de veel van de angsten die je zult hebben vooral met nieuwe dingen te maken hebben. En vaak zullen die nieuwe dingen iets goeds zijn.

KIM:

Ik verwacht dat ik in mijn leven meer van jou zal leren dan jij van mij en dat stemt me hoopvol. Er is niks dat ik je kan vertellen over de wereld nu dat nog geldt als jij er straks bent. Ik laat me graag vernieuwen. Ik laat me graag verwonderen.

DENNIS:

Voor elke schommel staat er ergens een hek in de wereld. Maar voor elk hek staat er ook weer een ladder. De wereld is *ja, en - dit én dat* De wereld is alles tegelijkertijd. Misschien is dat wat ik je wil vertellen: dat het altijd meer is. En dat je niemand moet vertrouwen die je probeert te vertellen dat de wereld maar één ding is.

KIM:

Tot gauw, lieve Nele, ik kan niet wachten tot je er bent.

DENNIS:

Welkom op de wereld. Het is een verschrikkelijke plek én je zult ervan gaan houden. Het is met felle kleuren. En geluid. En nog veel meer.

Vier dagen nadat we deze brieven aan onze keukentafel opnamen, is Nele geboren, net na de ingang van de avondklok. Dat is nu vier weken geleden. Deze podcast gaat even met ouderschapsverlof. Ik ben even te druk met kijken.